

lingen er moralsk, det samme, enten Tantiemen er høj eller lav; men man gør Tantiemen saa høj for at bevare vedkommende mod enhver Fristelse, og Forholdet bliver naturligvis endnu mere forkasteligt, naar der ikke har været den fjerneste Fristelse. Naar en Mand alene i Tantieme i et enkelt Aar tjener en kvart Million Kroner, saa er det, at han falder for Fristelsen til at skaffe sig en ekstra Fortjeneste ved Spekulation i sit eget Selskabs Aktier, saa meget mere forkasteligt, fordi Selskabet saa netop ikke har opnaaet sin Hensigt med at lade ham faa denne svimlende Tantieme. Han spekulerer alligevel.

Hvad det tredje Spørgsmaal angaar, var det altsaa ikke selve Sagen, det ærede Medlem svarede paa; hans Udtalelser gjaldt den Form, under hvilken det, der nu er oplyst om den nuværende Udenrigsminister, er kommet frem, og denne Form skildrede det ærede Medlem i en ganske forvrænget Skikkelse. Jeg begyndte ikke med en Sigelse mod den højtærede Udenrigsminister for det, som det ærede Medlem sagde, men naturligvis, naar Venstrepressen i to Maaneder har givet — naar den overhovedet har nævnt denne Sag — en falsk Fremstilling af den, forstaaer jeg, at det til sidst er blevet saa indgroet i de ærede Venstremedlemmers Hjerner, at de bogstaveligt ikke kan tænke i andre Folder. Grundlaget for min Kampagne mod den højtærede Udenrigsminister var min Viden om, at han havde spekuleret i sit eget Selskabs Aktier i 1916, og paa det Grundlag stillede jeg Spørgsmaal til Udenrigsministeren, hvis Besvarelse vilde have den største Betydning med Hensyn til at stille hele Sagen og Intervjuet af 11. Juli 1916 i den rigtige Belysning, saaledes som jeg skildrede her i Gaar. Det er Sagen.

Nu siger jeg til det ærede Medlem: Hvis det under den ene eller anden Form var blevet oplyst, endog konstateret gennem en offentlig Undersøgelse, at forhenværende Finansminister Brandes eller Statsminister Zahle eller nogen anden af de radikale Ministre havde spekuleret sammen med Etatsraad Glückstadt i Virksomheder, som de selv var knyttet til, er det ærede Medlem da et eneste Øjeblik i Tvivl om, hvordan hele Landets Venstrepressen vilde have stillet sig? Der vilde jo have staaet en Larm over det ganske Land, der vilde ikke have været et Møde, uden at det blev draget frem, det ærede Medlem maa jo være baade blind og døv og psykologisk ude af Stand til at bedømme noget som helst, hvis han ikke kan sige sig selv, at det havde dog været

Mad for Mons, vi havde Maaneder igennem ikke faaet Lov til at høre andet, før Brandes eller Zahle, der havde spekuleret sammen med Glückstadt til Millionbeløb i Virksomheder, som de selv var interesseret i eller knyttet til, var gaaet deres Vej. Det kan det ærede Medlem dog ikke et Øjeblik være i Tvivl om.

Men nu er der fra vor Side dokumenteret noget saadant overfor den nuværende Udenrigsminister, og nu skal det holdes hen, nu er der intet at sige til det! Det er det, jeg kalder to Slags Moral: at det ærede Medlem og hans Parti vil maale os som Regeringsparti eller Oppositionsparti med en anden Maalestok, end de selv ønsker at maales med. Og det er det, jeg hævder gaar ikke, det faar ikke Lov til at gaa, for derved gøres det parlamentariske Liv ganske umuligt. Der maa være lige Vilkaar.

I Forvejen er vi, det store brede Demokrati, Husmandsstanden og Arbejderklassen, de store brede Lag, det, der nu er Opposition her i Landet, vi er handikappet overfor de moderat-konservative Partier, overfor Overklassen. Vi er det gennem Forfatningen: naar de Herrer regerer, saa har de faktisk et Etkammersystem, men saa snart vi kommer til, træder Tokammersystemet øjeblikkelig i Funktion; de har Alderscensus, og de har meget andet. Vi er i Forvejen stærkt handikappet, vi har ulige Vilkaar overfor de Herrer, deres Regering er lettere end vor. Og dertil kommer en anden Ting: Overklassen i det hele taget og dens Mænd kan tillade sig utrolig meget, der er et overordentligt Sammenhold i Overklassen, naar det gælder — naar det gælder Livet, Livsinteresser, saaledes som her, hvor vi rører ved selve Kapitalismens Hjerterodder — der er en meget slappere Moral i Overklassen end i Underklassen overfor saadanne Spørgsmaal, og derfor kan Overklassepartierne tillade sig overordentlig meget, uden at deres Mænd fældes.

Underklassen kan næsten intet tillade sig — og det er maaske godt —, fordi der i Underklassen er langt finere Følelser med Hensyn til, hvordan dens Tillidsmænd kan handle og optræde. Og dertil kommer, hvad jeg ikke vil lægge Skjul paa her, at der ogsaa i Underklassen er de Egenskaber, som følger af, at Underklassen har været Underklasse i lange Tider; det var det, jeg sigtede til i Gaar. Der er Underlegenhedsfølelsen, der er en vis Følelse af, at de andre dog er de overlegne, sidder med den gamle nedarvede Autoritet, der er noget Snobberi, der er ofte nogen Tilbøjelighed